

հայ ժողովրդին բարուսկան ու նիւթակ մն շունքերը . Յ. Ամրատանիկը հայ մռայն կապէրը Խարաբակին բազմակի թութեան հետ , եւ ճանչցընել Եւբոսպ այս՝ հայ ժողովրդին մասս օրսկան ու անսասական կլանքը . Յ. Նարսանէ հայ գործորդներու զարգացմանը . Եւ աշխատիլ մասնաւորապէս համալրած անկան քաղաքի մը մէջ հայուսկան քրեմիք մը հիմնարկութեանը : Յ. աշխարհի ամէն իր ասասակութիւն և զարդ որ կը ձգոմի այս արդիւնքները յառաջ թիրէ :

« . . . Ընկերութիւնը կ'ընդունի իրեն նուիքատութիւնին զրամ , զրշէր , զելարուսասկան առարկանը , ձև ազիրներ եւ հուսեմինը :

« . . . Ճնորմն նորովը պահի հիմնէ Փարփիք մէջ աւողիկութեանց զրամանեակ մը . ուշ պահի հուտաքութիւն եւ հայտա թութիւն Հայոց մասին ամէն՝ աւեսակ աւելի կոտինենիք : Այդ զրամանեակը պահուի պարունակէն նաևն մասնեն սպարան մը ուր պէսի հաւաքութիւն Հայութիւնը հնուաքրքրութ զրշէր , լրագիրներ եւ տուժաններ : »

Այդ բոլոր զերեւիք ծրագիրները արդէն շատոնց իրազործուած կ'ըլլապին , սիէ քանի մը տիսուր տիսուրներ ճնած օքէն խոկ խոզդուած շրելային այդ բնիկը թիւնը , եւ եթէ Փարփիք հայ գործումն այդ սպանումին հանդիպ անսարքեր հանդիսանասի անհներէի զիրէ մը պահած չըլլարու Ասի կ'ըսեմ որպէս զի ամէն ոչ համազուք մէ ծրագիրնար թղթի վրայ բանաձևելը

չի բաւելը զանո՞ք իրագործէլու համար : Առող համար անհրաժէշու է որ Փարփիք հայ գործութիք գիտակից ու Խոանդուն հաւաքական ճիզոլ մը թօմիէ ցարդ տիրող թոյլ անուգութիւնը , լուշնէն անձնական , հասուածման կուկ մնարը ամբողջութեան հաւաքարապէս օգաակար նպաւակներ մարմանաւորելու աշխիւ ու անշահամարդիկի ձգաւումէն միայն մզուած :

Այդ ցանկակի արդիւնքն չուտու ու լիովին հայ նուելու մ ասուի կիսայ նօրասաւէ կարուզ ընդհանուր ասանչուրիք մը ընտուաթիւնը Այս հարցը որուն լուծուուշ չափազանց ուշցաւ , այլ եւս անյօնաձեւիք հարց մինչ է :

Այնքան մնէ , զեղողիկ , բազմօգոււու զեր մէն է ընդհ . ասանչուրիք այդ զերը՝ այնպէս ինչպէս զայն կ'ըմբանեմ , որ մնօթ կրթուի թէ մէր զարգացած եկեղ'ց ցականնելը արգէն շատոնց ինքնին փութուու էին զիմնզ էշմբանին այդ պատճնին կոչուի թիւնը կը անզընէր : Ու չի բաւելը որ այդ բնին ասանչուրզը մի միայն « Ճնուար ըլլայ Հայոց եկեղեցական պատճութիւնն ու Եւրոպական բանուակ լւզուր մը , » ինչպէս կը զրէ Պ. Գիրազ . պէտք է անշուշտ հնուար ըլլայ , բայց ամէն բանէ սոսաչ պէտք է ունենայ շիոսակ , կուոյի և անձնուեկ նկարացիք , զանարքութեան ու զործունէութեան ոգի , աղջկլու կորողութիւն : Էնչոք է ու մարք մը լրայ , — ՄԱՐԴ ՄԸ :

Ա. ԶՈՒԱՆՆԱՑ

ՓԱՍՏԻՆ

—*—

Փասթէ մը , բունած ծաղիկ երեւանի , Միսրիկ ուրուսակար , իրիւրան պատիկ , Ռւր զակահատուէն . անդէն , կր կանգնէ , երբ զիւկ կը զանեան պաշտէն զեղուշէնք :

Ժաման սիէն , յա՞մք , պատուած որմէ Մը վրասն կախուած , եւ զոր չի պահէն

Ապակին , զիծէրն անը մի առ մի եւ բոլոր զոյներն են վա՞ղ ինքնաւեր :

Միրուած դիմերն այ հոգույի մէջ այնպէս կը բօյնի տակաւ . ժամանակին անցուր Կ'արէ երշակի հետէրն անոնց շու :

Կը հիւծին յոշքերն կածուած սիրառամ : Ու մեռեմնեմ՝ որ բայուշած են մնէ՝ կը մնանին սիրտին մէջ երկուորդ անզամ :

Վ. ՄԱԼԻԶԵԱՆ

